

Melodien og Teksten til, det er den om Selvhjælpsprincippet som det, der skal bære alt, skal bære hele Samfundet frem. Ja, jeg vil dertil sige, hvad vi altid sige til den Slags Principper, og som jeg heller ikke tvivler om er sagt til det ærede Medlem før, at det kommer meget an paa, med hvilke Dine man ser. Det kan saa underlig gerne være, at hvis jeg i min Barndom havde ligget paa Skjoldspuder og var bleven født op med Mælk og Honning, var bleven bestuttet paa hele min Vandring gennem Barndomsalderen, havde faaet den bedste Oplærelse, man kunde tænke, og samtidig havde faaet indpodet et vist ensidigt Klasse-syn paa Forholdene — saa kunde det gerne være, at jeg maatte kunde staa paa det samme Standpunkt som det ærede Medlem. Det gør en stor Forskel, om den, der ser paa dette Ord „Selvhjælp“, er en Gudsejer, der ikke har Behov at tænke paa den Dag i Morgen eller paa sin Alderdom, ikke har Behov at tænke paa noget af dette Livs materielle Fornødenheder, eller om man ser derpaa som en Arbejder, der ikke veed, om han i Morgen skal melde sig til Fattigvæsenet, ikke veed, om han i Morgen mangler Brød til sig selv og sine, og ikke veed, hvor han skal faa det. Det gør en ganske bethdelig Forskel. Det ærede Medlem staaer saa stot og strunt og stiv paa dette Selvhjælpsprincip, at man skal hjælpe sig selv, men det ærede Medlem vil faa at se, at flere og flere af dem, der nu helde til den Side ogsaa af det ærede Medlems Stand-sæller, ville forlabe dette Princip, at de ville fatte, at det er en Haan at tale til den fattige Arbejder om Selvhjælp, naar man ikke betrygger hans Eksistens i nogen som helst Retning, men stiller ham blottet og bar ud i den vilde Konkurrencekamp. Det var kun for at gøre disse Bemærkninger, at jeg bad om Ordet, og jeg skal nu slutte, da Tiden alt er fremrykket.

Formanden (Hjugsbro): Jeg maa dog atter advare mod at komme for meget ind paa almindelige Grundfætninger, som ikke ligge for ved en Sags 2den Behandling.

Bjørnbat: Overfor at man skulde være bange for at lægge denne Sags Udførelse i Sogneraadens Haand, vil jeg blot sige et Par Bemærkninger. Det blev for nylig sagt, at de Kommunalbestyrelser, vi havde, vare de samme, vi havde haft i de sidste 100 Aar. Der maa jo ligge en Fejltagelse eller Overdrivelse til Grund for dette, saa det behøver jeg ikke at tage fat paa.

Men naar det blev hævdet, at man ikke har udtalt eller villet udtale nogen Mistillid til de kommunale Bestyrelser, hvem denne Sag bliver lagt i Hænderne, saa vil jeg protestere derimod. De Udtalelser, der ere fremkomne ved mangfoldige Lejligheder, det skal Rigsdagstidenden nok kunne godtgøre, have vist den stærkeste Mistillid til de kommunale Raad. Særlig ogsaa den Udtalelse, vi nylig hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds (Hørup), indeholdt det samme, nemlig at de kun skulde varetage Statterhernes Interesse og se at komme saa økonomisk ud af det som muligt; den indeholdt netop den samme Mistillid. At stemple vore kommunale Raad og særlig vore Sogneraad paa den Maade er der ingen Grund til, idet vi nemlig siden 1867 stærkere og stærkere have set, hvorledes Sogneraadene have søgt sig som Repræsentanter for de smaa i Samfundet. Den Paastand, at de kun skulde staa som Repræsentanter for de velhavende i Kommunerne og se at knibe sig ud af det med det mindst mulige, den Paastand imødegaaes allerstærkest ved at henvise til de Millioner, som Sogneraadene i Løbet af de senere Aar have givet til de fattiges Kasse. Men jeg spørger: Naar de give 1,000 Kr., 1,200 Kr. og ofte større Beløb — men saa store Beløb er jeg i det mindste i Stand til at dokumentere, at Sogneraadene have givet til de Fattiggasser —, er det da af Knebenheds-hensyn? Er det, fordi de mangle Syn for de fattiges Interesser? Er det, fordi de ville se at slippe fra det paa billigst mulig Maade? Jeg mener, at derigennem have Sogneraadene vist en human Tankegang, og der er ingen som helst Grund til at kaste Klit paa Sogneraadens Følelser for de fattige; deres Stilling til de fri Fattiggasser i de senere Aar taler tydeligere end noget andet til Fordel for Sogneraadens Humanitet. Derfor mener jeg, at man saa meget godt kan lægge ogsaa denne Sag i de kommunale Raads Haand og være sikker paa, at der vil blive handlet med Humanitet.

Indenrigsministeren (Jungerslev): Jeg skal paa dette Stadium indskrænke mig til et Par ganske korte Bemærkninger. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds (Hørup) mente, at nu skulde Alderdomsforsørgelses-pørgsmaalet være løst, og at den egentlige Hensigt med dette Forslag var at komme det Forslag, som det ærede Medlem har været Godtager i, i Vejen. Det er en Fejltagelse; der er ingen, der vil komme det Forslag i Vejen; men jeg tror endnu, som jeg har udtalt tidligere, at det er der ingen Udset til at gennemføre, fordi